

lečnost klinické farmacie pak ještě třikrát požádala Prahu o organizaci výročního symposia.“

První kongresy uskutečněné v České republice pomohly inspirovat mnohé účastníky k výuce problematik souvisejících s tímto oborem. Kromě toho také zvýšily povědomí o klinické farmacii, která se díky tomu postupem času dostala i do legislativy. Zde ale právě vidí profesor Vlček další výzvu do budoucna: „V České republice není dostatečně doceněn význam činnosti související s klinickou farmacií. Výsledky farmakoepidemiologie by kupříkladu měly být součástí rozhodování regulátorů, tedy příslušných státních a dozorových orgánů. V jiných zemích je běžnou praxí, že se regulátoři pravidelně kongresů o farmakoepidemiologii a bezpečnosti léčiv účastní. To se zatím u nás nedaří. O tématech diskutovaných na kongresech informují často i média a skrze ně se pak obor dostává i do povědomí široké veřejnosti. Kongresy tak mohou následně ovlivnit i názory politiků a ministerských úředníků. A samozřejmě jsou kromě toho i dobrou příležitostí pro studenty najít si

zahraniční vzory a mít možnost problematiku komunikovat a vytvářet vědecké týmy. I pro mě to byl hlavní cíl při organizaci kongresů – přivést mým studentům odborníky domů.“

Dalším velkým tématem je integrace farmaceutických pracovníků do zdravotní péče a přístup k informacím. „Naší laboratoří je reálný svět. Výzkum v něm je na jednu stranu fascinující, ale na druhou nám chybí přístup k informacím o všech faktorech ovlivňujících výsledky léčby a informace o chování zdravotníků při volbě, podávání a dávkování léčiv. Na posledním farmakoepidemiologickém kongresu se ukázalo, jak daleko je v tomto bádání rozvinutý svět, kde umožňují akademickým institucím přístup k velkým datům (big data) a ty mají poté možnost hledat v nich různé vztahy. U nás je poptávka po takovémto výzkumu a takto orientovaných odbornících menší,“ dodává profesor Vlček a pokračuje: „zároveň mě překvapilo, jak je farmaceutická komunita v mnoha zemích Evropy tradiční a konzervativní. Nevadí jim, že klinická farmacie není

považována za zdravotnický obor, či těžko chápou, že se nedá dělat jako appendix jakékoli činnosti a je nutné se mu plně věnovat a využívat i výzkumných metod a zvyšovat si kvalifikaci. Výjimku tvořili především farmaceuti z Nizozemí, USA, Kanady, Velké Británie a Austrálie.“

„Aktuálně mám vizi diskutovat možnosti minimalizace rizik farmakoterapie a implementace znalostí o lékové adherenci a rizicích léčiv a hledám jen formát, který by mohl být vhodný i pro střední Evropu. Domnívám se, že Praha by si zasloužila hostit například největší farmaceutický kongres FIP, ale zatím zde pro něho bohužel nejsou vhodné podmínky,“ dodává profesor Vlček a uzavírá: „Praha má jinak velký potenciál. Je to nádherné město, brána do střední Evropy, nabízející služby na vysoké úrovni. Když se navíc citlivě podaří spojit odborný a společenský program, tak to na 98 % zaujme účastníky a zvýší to prestiž i těch oborů, které nejsou moc společensky známy nebo uznávány.“